

2012-2013

Universiteit Antwerpen

OVERZICHT VAN RECHTSPRAAK INSOLVENTIERECHT

2012

Recente evoluties in het insolventierecht: bespreking door de studenten van de Grondige Studie Insolventierecht met inbegrip van Zekerheden, UA, 2012-2013

INHOUDSOPGAVE

1. FAILLISSEMENT

1.1. CURATOR

Antwerpen 27 februari 2012 (Caro Van Wichelen)

Cass. 7 juni 2012 (Avelien Van Der Veken)

1.2. GEVOLGEN VAN HET FAILLISSEMENT

Luik 3 januari 2012 (Stefanie Hens)

GwH 29 maart 2012 (Imke Cyffers)

1.3. VERSCHOONBAARHEID, BEVRIJDING EN BEROEPSVERBOD

Rb. Antwerpen 13 december 2011 (Valérie Weyten)

Arbeidsrechtbank Kortrijk 16 december 2011 (Birgit Borms)

Gent 9 januari 2012 (Thaïssa Nuyens)

Luik 6 maart 2012 (David De Bie)

GwH 27 mei 2012 (Mara Van Gisbergen)

Cass. 8 juni 2012 (Sylvie Thieren)

2. WET CONTINUÏTEIT ONDERNEMINGEN

2.1 TOEGANG TOT DE PROCEDURE

Brussel 3 januari 2012 (Wim Dom)

2.2 PROCEDURE

Cass. 31 mei 2012 (Johan Van de Voorde)

Kh. Brussel 11 september 2012 (Toon Michielsens)

Antwerpen 18 oktober 2012 en Antwerpen 18 oktober 2012 (Hans Vansweevelt)

2.3 GEVOLGEN VAN DE OPSCHORTING

Kh. Ieper 16 januari 2012 (Liselotte Van Coillie)

Kh. Brugge 7 december 2011 en Gent 23 januari 2012 (Julie Schaerlaken)

Luik 24 januari 2012 (Sander Hellemans)

2.4 COLLECTIEF AKKOORD OVER HET REORGANISATIEPLAN

Kh. Antwerpen 6 januari 2012 (Mathias Plouvier)

Kh. Antwerpen 24 februari 2012 (Malik Sahil)

Kh. Tongeren 23 april 2012 (Paul Vanassche)

Antwerpen 5 april 2012 (Caroline Dreessen)

Luik 28 juni 2012 (Nathalie Heyde)

Gent 30 juli 2012 (Glenn Heirman)

Gent 10 september 2012 (Jef Dupont)

2.5 OVERDRACHT ONDER GERECHTELIJK GEZAG

Kh. Mechelen 30 januari 2012 (Anne Kutz)

Kh. Nijvel 25 juni 2012 (Helene Willemen)

3. BESLAG EN COLLECTIEVE SCHULDENREGELING

3.1 BESLAG

Cass. 9 februari 2012 (Wouter Impens)

3.2 COLLECTIEVE SCHULDENREGELING

Arb.H. Brussel 5 december 2011 (Dieter Van Eyck)

Arb.H. Luik 17 februari 2012 (Alexander Van Gestel)

Arb.H. Luik 24 februari 2012 (Mina Hotak)

Arb.H. Brussel 5 maart 2012 (Laura Servaty)

Arb.H. Brussel 2 april 2012 (Pieter Debie)

Arb. Hoei 17 april 2012 (Laetitia Snoeks)

Arb.H. Brussel 7 mei 2012 en 4 juli 2012 (Marijke Frosch)

4. ZEKERHEDEN

Gent 19 maart 2012 (Inge Van De Plas)

Cass. 3 mei 2012 (Lawrence De Bruyne)

Cass. 4 juni 2012 (Laurie Peer)

Arb.H. Brussel 14 juni 2012 (Mathias De Daele)

Brussel 26 juni 2012 (Danielle du Fossé)

Cass. 5 oktober 2012 (Maxime Terneu)

5. INTERNATIONAAL INSOLVENTIERECHT

Europees Hof van Justitie 17 november 2011 en Cass. 10 mei 2012 (Tatjana Vercauteren)

Europees Hof van Justitie 19 april 2012 (Kelly Matthyssens)

Europees Hof van Justitie 5 juli 2012 (Femke Van Mechelen)

TOELICHTING

Voorliggend overzicht van rechtspraak kwam tot stand in het raam van de Grondige Studie Insolventierecht, tweede master rechten aan de Universiteit Antwerpen. Het overzicht bestaat uit samenvattingen opgesteld door alle studenten die de voormelde Grondige Studie hebben gevolgd in het eerste semester van academiejaar 2012-13.

Alle studenten hebben een wetenschappelijke noot geschreven bij een zelfgekozen, rechterlijke uitspraak die zich situeert binnen het ruime vakgebied insolventierecht en uitsproken werd in de periode december 2011 tot oktober 2012. Het past te benadrukken dat alle studenten vrij waren om te kiezen welke uitspraak ze wilden annoteren, m.a.w. onderstaande is geen selectie van de belangrijkste rechtspraak uit de referentieperiode door de docent, maar het resultaat van de persoonlijke interesses en voorkeuren van de studenten. Onderstaand overzicht bevat 43 uitspraken. Dit betekent dat er nog vele andere, minstens even interessante uitspraken niet werden opgenomen in dit overzicht. Het overzicht van rechtspraak heeft niet de bedoeling om exhaustief te zijn, het biedt enkel een bloemlezing van enkele uitspraken geveld in de referentieperiode.

Het overzicht van rechtspraak bevat zowel gepubliceerde, als niet-gepubliceerde rechtspraak. Om dit overzicht binnen de perken te houden, werd per beslissing enkel een samenvatting van de rechterlijke beslissing opgenomen.

Met het oog op een betere hanteerbaarheid van het overzicht, werden de beslissingen gegroepeerd per thema. Er zijn verschillende delen: I. Faillissement, II. Wet Continuïteit Ondernemingen, III. Beslag en Collectieve schuldenregeling, IV. Zekerheden en V. Internationaal Insolventierecht. Binnen sommige delen wordt een verdere onderverdeling gemaakt per deelthema. Per deelthema werden de uitspraken chronologisch geordend te beginnen met de oudste uitspraken.

Een selectie van deze uitspraken wordt toegelicht tijdens de studieavond van 19 december 2012. De vonnissen en arresten die besproken worden tijdens de studieavond, zijn schuin gedrukt in de overzicht, zodat deze gemakkelijk terug te vinden zijn.

I. FAILLISEMENT

1.1 CURATOR

Antwerpen 27 februari 2012, P&B 2012, 98 (CARO VAN WICHELEN)

In tegenstelling tot een advocaat, die als vertegenwoordiger van een procespartij bijstand aan die partij verleent, is de curator een gerechtelijke mandataris die de boedel vertegenwoordigt en het faillissement van een handelaar in het belang van alle schuldeisers en de gefailleerde beheert, en daarvoor wordt verloond als curator en aldus geen recht heeft op een rechtsplegingsvergoeding.

Een curator mag wel een beroep doen op de bijstand van een advocaat in zaken die een bijzondere complexiteit vertonen of waarin een gespecialiseerde juridische bijstand vereist is. In dergelijk geval kan er sprake zijn van een recht op een rechtsplegingsvergoeding. *In casu* betrof het echter een courante betwisting die geen gespecialiseerde juridische kennis vereiste. Het feit dat de curator zonder redelijk aanwijsbare redenen een beroep deed op een advocaat die deel uitmaakt van zijn advocatenassociatie, deed bovendien vragen rijzen naar de miskennis van goede trouw.

Cass. 7 juni 2012, A.R C.10.0722.N, www.juridat.be (AVELIEN VAN DER VEKEN)

De kosten en erelonen van de curator voor het beheer van het faillissement zijn geen kosten die verband houden met de rechtspleging die aanleiding gaf tot het faillissement, of met de rechtspleging die leidt tot de intrekking ervan. De kosten en erelonen van de curator maken geen gedingkosten uit in de zin van de artikelen 1017 en 1018 Gerechtelijk Wetboek. De uitvoering van een op vordering van een schuldeiser uitgesproken faillissementsvonnis gebeurt niet in opdracht van die schuldeiser, maar van de curator die voor alle schuldeisers in de boedel optreedt.

De kosten en het ereloon van de curator die verband houden met de uitvoering van een later ingetrokken faillissementsvonnis kunnen enkel door de ex-gefailleerde worden verhaald op de schuldeiser indien de handelwijze van laatstgenoemde lichtvaardig was. De appelrechters die oordeelden dat de kosten en erelonen van de curator die verband houden met de uitvoering van het faillissementsvonnis gedingkosten zijn en deze kosten ten laste leggen van de eiser zonder te onderzoeken of zijn handelwijze lichtvaardig was, verantwoord hun beslissing niet naar recht.

1.2 GEVOLGEN VAN HET FAILLISEMENT

Luik 3 januari 2012, A.R. F-20120103-6, www.juridat.be (STEFANIE HENS)

De curator treedt op als vertegenwoordiger van de schuldeisers, en heeft als zodanig het recht om de volstorting van de aandelen van de vennoten te eisen. De tegenstelbaarheid van de overdracht van (niet-volstorte) aandelen veronderstelt een correcte inschrijving van de overdracht in het aandeelhoudersregister. Zowel de overnemer als de overdrager zijn *in solidum* gehouden tot de volstorting van de inbrengen verbonden aan de overgedragen aandelen in een (naderhand) failliet verklaarde BVBA.

De programmawet van 20 juli 2006 heeft de bestuurdersaansprakelijkheid voor fiscale en sociale schulden aangepast en ingevoerd. Het ingevoerde aansprakelijkheidsregime voor de nog verschuldigde BTW en bedrijfsvoorheffing verschilt van dat voor de nog verschuldigde sociale bijdragen. In beide regelingen zijn er wettelijke vermoedens ingesteld om de bewijslast te vergemakkelijken. Deze vermoedens zijn echter voor de fiscale schulden weerlegbaar en voor de sociale schulden onweerlegbaar. De instelling van deze verschillende regeling schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet. De wetgever heeft voor de sociale schulden gekozen voor een objectieve aansprakelijkheid, met name dat de bestuurders persoonlijk en hoofdelijk aansprakelijk kunnen gesteld worden voor de verschuldigde sociale bijdragen indien zij in de vijf jaar voorafgaand aan het faillissement betrokken waren bij twee andere faillissementen waar er reeds sociale schulden waren, en zonder dat dit vermoeden kan worden weerlegd. Voor de regelingen inzake bedrijfsvoorheffing en BTW werd voorzien in een aansprakelijkheidsregime op grond van artikel 1382 B.W., waar een fout moet worden bewezen. Hiervoor zijn er wettelijke vermoedens ingesteld, die weerlegbaar zijn door tegenbewijs. Deze verschillende behandeling van de bestuurders schendt de Grondwet niet, met als verantwoording dat de rechtstoegang voor de bestuurder voldoende is gewaarborgd en gekeken wordt naar de verschillende mogelijkheden van de administratie om een vordering in te stellen. Zo kan de fiscus zowel voor als na het faillissement vorderen, terwijl de RSZ enkel kan vorderen na de vaststelling van het faillissement. In dit opzicht is het verantwoord om de bestuurders de mogelijkheid te bieden het vermoeden te weerleggen in geval van de fiscale schulden.

1.4 VERSCHOONBAARHEID EN BEVRIJDING

Rb. Antwerpen 13 december 2011, A.R. 11/5646/A, niet-gepubliceerd (VALÉRIE WEYTEN)

De regeling opgenomen in artikel 63 Faillissementswet houdt in dat elke schuldeiser die geniet van een persoonlijke zekerheidsstelling dit moet vermelden in zijn aangifte van schuldvordering of uiterlijk binnen de 6 maanden vanaf de datum van het vonnis van faillietverklaring, tenzij het faillissement eerder werd afgesloten. De kennisgeving vermeldt de naam, voornaam en adres van de natuurlijke persoon die zich kosteloos persoonlijk zeker heeft gesteld voor de gefailleerde, bij gebreke waaraan deze bevrijd is.

De rechtbank die oordeelt over het kosteloze karakter van de persoonlijke zekerheidsstelling, zal niet tot kosteloosheid kunnen besluiten indien de persoonlijke zekerheidssteller bij het aangaan van de persoonlijke zekerheidsstelling hiervoor enige vorm van vergoeding ontvangt en de borgstelling hem bijgevolg een economisch voordeel oplevert.

Arbeidsrechtbank Kortrijk 16 december 2011, RW 2012-13, 28 (BIRGIT BORMS)

Indien de gefailleerde verschoonbaar wordt verklaard, kan hij niet meer vervolgd worden door zijn schuldeisers. Volgens artikel 82, lid 2 Faillissementswet wordt de echtgenoot van de gefailleerde die persoonlijk aansprakelijk is voor de schuld van zijn echtgenoot, of de voormalige echtgenoot die persoonlijk aansprakelijk is voor de schuld die zijn voormalige echtgenoot tijdens de duur van het huwelijk was aangegaan eveneens van die verplichting bevrijd. De bevrijding van de (ex-) echtgenoot naar

aanleiding van de verschoonbaarheid van de gefailleerde heeft geen betrekking op de eigen schulden van de (ex-)echtgenoot, waartoe de gefailleerde zich hoofdelijk heeft verbonden.

Gent 9 januari 2012, TGR 2012, 116 (THAISSA NUYENS)

Wanneer de natuurlijke persoon-gefaillieerde verschoonbaar wordt verklaard, kan de schuldvordering van de niet (volledig) voldane schuldeiser niet meer ten uitvoer worden gelegd. Een burgerlijke vordering uit hoofde van een (beweerdelijk) door de gefailleerde begane strafrechtelijke inbreuk, kan enkel leiden tot de vaststelling van een schuldvordering van de burgerlijke partij jegens de gefailleerde, doch deze kan niet gedwongen tenuitvoer worden gelegd.

Luik 6 maart 2012, JLMB 2012, 1176 (DAVID DE BIE)

Het kosteloos karakter van een persoonlijke zekerheid laat zich bepalen door de afwezigheid van enig economisch voordeel, zowel direct als indirect, waarop de persoonlijke zekerheidssteller aanspraak kan maken. De echtgenote die zich persoonlijk zeker stelt ten gunste van de vennootschap van haar echtgenoot, ontleent hieraan een indirect economisch voordeel, wat het kosteloos karakter van de persoonlijke zekerheid verhindert.

GwH 27 mei 2012, A.R. 70/2012, www.grondwettelijkhof.be (MARA VAN GISBERGEN)

Het KB nr. 22 van 24 oktober 1934 betreffende het beroepsverbod voor bepaalde veroordeelden en gefailleerden om bepaalde ambten, beroepen of werkzaamheden uit te oefenen, regelt het strafrechtelijk en handelsrechtelijk beroepsverbod. Beide verboden vertonen verschillen. Het strafrechtelijk beroepsverbod kan als aanvullende straf worden uitgesproken door een correctionele rechtbank, bij de veroordeling van een misdrijf. Het handelsrechtelijk beroepsverbod behoort tot de bevoegdheid van de rechtbank van koophandel en wordt uitgesproken op basis van een burgerlijke fout.

Het ontbreken van een wetsbepaling die het mogelijk maakt dat gefailleerden een eventuele maatregel van uitstel kan genieten wanneer een beroepsverbod wordt uitgesproken door de rechtbank van koophandel, terwijl een dergelijke maatregel wel voorzien is voor een verbod uitgesproken door de correctionele rechtbank, strijdt met art. 10 en 11 van de Grondwet.

Cass. 8 juni 2012, A.R. C.11.0080.F, www.juridat.be, (SYLVIE THIÉREN)

Gelet op de hoofdelijke gehoudenheid tot de schuld, wordt de echtgenoot van de gefailleerde bevrijd in gevolge de verschoonbaarheid van de gefailleerde, ongeacht het voorwerp van de schuld. Bijgevolg omvat de verschoonbaarheid eveneens het geval waarin het aangaan van de schuld het eigen vermogen van de niet-gefaillieerde echtgenoot heeft bevoordeeld.

Het Hof van Cassatie stelt een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof, inzake de grondwettelijkheid van artikel 82§2 Faill. W., wanneer dit in die zin wordt uitgelegd dat de echtgenoot van de gefailleerde bevrijd wordt van een schuld die gezamenlijk of hoofdelijk met de gefailleerde is aangegaan, ook al is die schuld aangegaan ten voordele van het eigen vermogen van de echtgenoot, in zoverre het aldus een gelijke behandeling maakt van de echtgenoot die zich louter voor de persoonlijke verbintenissen van de gefailleerde garant heeft gesteld, zonder daaruit een voordeel voor zijn eigen vermogen te halen, en degene die deze schuld gezamenlijk of hoofdelijk met de gefailleerde is aangegaan ten voordele van zijn

eigen vermogen, waarbij de schuldeiser in de beide onderstellingen zijn recht verliest op het verhalen van die schuld op de echtgenoot.

II. WET CONTINUÏTEIT ONDERNEMINGEN

2.1 TOEGANG TOT DE PROCEDURE

Brussel 3 januari 2012, TBH 2012, 477 (WIM DOM)

De schuldenaar kan niet tot de gerechtelijke reorganisatie worden toelaten wanneer *ab initio* vaststaat dat hij de procedure (tot overdracht onder gerechtelijk gezag) niet zal naleven. *In casu* zou de aanvrager een deel van de verkoopprijs van het handelsfonds rechtstreeks betalen aan de verhuurder-bevoorrechte schuldeiser. Volgens het hof zou een dergelijke werkwijze een schending van de regeling voorzien in artikel 65 WCO inhouden.

2.2 PROCEDURE

Cass. 31 mei 2012, TBH 2012, 913 (JOHAN VAN DE VOORDE)

Uit de structuur van de Wet Continuïteit Ondernemingen volgt dat de gerechtelijke reorganisatie één procedure is. Deze procedure omvat alle proceshandelingen die gesteld worden tussen het begin en het einde van de gerechtelijke reorganisatie. Ook de machtiging tot overdracht (art. 62, vierde lid WCO) maakt integraal deel uit van de procedure tot gerechtelijke reorganisatie. Hieruit volgt dat degene die op enig moment is tussengekomen volgens art. 5, vijfde lid WCO en art. 813 Ger.W. bij de gerechtelijke reorganisatie betrokken blijft als partij totdat de procedure is beëindigd. Hij kan dus rechtsmiddelen instellen en moet betrokken worden in de rechtsmiddelen die anderen instellen.

Kh. Brussel, A.R. H/12/00368, 11 september 2012, niet-gepubliceerd (TOON MICHIELSEN)

Artikel 38 WCO voorziet in de mogelijkheid voor de rechtbank van koophandel om op verzoek van de schuldenaar en op verslag van de gedelegeerd rechter, de opschortingstermijn te verlengen. De schuldenaar dient hiertoe vóór het einde van de opschortingstermijn een verzoekschrift neer te leggen op de griffie van de rechtbank van koophandel. De rechtbank van koophandel kan geen verlenging van de opschortingstermijn verlenen, indien een schuldenaar het verzoekschrift laattijdig heeft neergelegd. Hierdoor wordt het voor de rechtbank immers onmogelijk om uitspraak te doen vóór het verstrijken van de lopende opschortingstermijn.

Antwerpen, arrest nr. 2012/AR/1647, 18 oktober 2012 en Antwerpen 18 oktober 2012, arrest nr. 2012/AR/1648, niet gepubliceerd (HANS VANSWEEVELT)

Tegen de verwerping van het verzoek tot gerechtelijke reorganisatie staat hoger beroep open. Dit beroep moet ingesteld worden binnen acht dagen na de kennisgeving van het vonnis dat het verzoek verwerpt. Tijdens deze beroepstermijn kan het faillissement van de vennootschap uitgesproken worden, waarbij een curator aangesteld wordt. Het hof van beroep oordeelt dat indien de vennootschap failliet werd verklaard in deze tussentijdse periode, het hof alsnog kennis kan nemen van het hoger beroep tegen de verwerping van het verzoek tot gerechtelijke reorganisatie. Het recht om het beroep in te stellen komt immers aan de failliete vennootschap zelf toe.

2.3 GEVOLGEN VAN DE OPSCHORTING

Kh. Ieper 16 januari 2012, TGR 2012/4, 271 (LISELOTTE VAN COILLIE)

De vraag of de rechter een handlichting (van een hypotheek) als voorlopige maatregel kan opleggen, is afhankelijk van de vraag of deze maatregel al dan niet een beduidend nadeel berokkent aan de betrokken schuldeiser. De handlichting moet worden toegestaan wanneer de schuldenaar de betwiste bedragen heeft gekantonneerd ten voordele van de schuldeiser. De rechtbank oordeelt dat de schuldeiser geen nadeel zal lijden indien het bedrag gekantonneerd wordt met de bedoeling te betalen, onder opschortende voorwaarde dat de rechter in het geschil beslist of er iets verschuldigd is.

Kh. Brugge 7 december 2011 RW 2011-12, 1815 en Gent 23 januari 2012 TGR 2012/3, 192 (JULIE SCHAERLAKEN)

De fiscus kan na de opening van de procedure van gerechtelijke reorganisatie een inschrijving nemen van zijn wettelijke hypotheek, en verkrijgt hierdoor de hoedanigheid van buitengewone schuldeiser in de opschorting. Bijgevolg dient de fiscus individueel in te stemmen met het reorganisatieplan dat een inperking van zijn rechten inhoudt die verder gaat dan een loutere opschorting.

Een reorganisatieplan dat voorziet in de gedeeltelijke terugbetaling van een schuld van een buitengewone schuldeiser in de opschorting vereist diens individuele instemming of een minnelijk akkoord. Wanneer dit niet het geval is, kan de rechtbank het plan niet homologeren. Na de weigering van de homologatie, werd de schuld aan de buitengewone schuldeiser volledig betaald. In dergelijk geval is artikel 50 WCO niet langer aan de orde en kan de rechter alsnog overgaan tot de homologatie van het plan.

Luik 24 januari 2012 NjW 2012, 392 (SANDER HELLEMANS)

De belastingadministratie kan (ook) na de opening van de gerechtelijke reorganisatieprocedure overgaan tot de inschrijving van een (wettelijke) hypotheek. De opening van de gerechtelijke reorganisatieprocedure doet géén samenloop ontstaan, in tegenstelling tot wat bijvoorbeeld bij een faillissementsprocedure wel het geval is. De loutere inschrijving van een (wettelijke) hypotheek vormt op zich geen verboden maatregel van tenuitvoerlegging of beslag tijdens de opschorting. Het feit dat de belastingadministratie de hypothecaire inschrijving enkel zou gebruiken om haar schuldeiserspositie in de opschorting te verbeteren, behelst geen rechtsmisbruik.

De inschrijving van de wettelijke hypotheek door de fiscus verandert evenwel niet dat ze als een gewone schuldeiser in de opschorting moet worden beschouwd. De gevolgen van de inschrijving van de wettelijke hypotheek kunnen enkel spelen na afloop van de procedure van gerechtelijke reorganisatie.

2.4 COLLECTIEF AKKOORD OVER EEN REORGANISATIEPLAN

Kh. Antwerpen 6 januari 2012, NJW 2012,516 (MATHIAS PLOUVIER)

Na de goedkeuring van het reorganisatieplan door de (gekwalificeerde) meerderheid van de schuldeisers, dient de rechtbank van koophandel te beslissen over de homologatie van het reorganisatieplan, waardoor het bindend wordt voor alle schuldeisers. Krachtens art. 55 WCO kan de rechtbank de homologatie van een reorganisatieplan slechts weigeren in geval van niet-naleving van de door de wet opgelegde vormvereisten of wegens schending van de openbare orde.

Artikel 49 WCO voorziet in de mogelijkheid een gedifferentieerde behandeling in het leven te roepen voor bepaalde categorieën van schuldvorderingen. Een goedgekeurd reorganisatieplan, dat voorziet in een gedifferentieerde behandeling, die kennelijk onredelijk is en indruist tegen de goede trouw kan niet gehomologeerd worden. Een inbreuk op de goede trouw, die van openbare orde is, maakt een schending uit van de openbare orde in de zin van art. 55 van de WCO.

Kh. Antwerpen 24 februari 2012, niet-gepubliceerd (MALIK SAHIL)

Een reorganisatieplan dat bewust de rechten van enkele schuldeisers uiterst minimaal aantast in het reorganisatieplan heeft geen weerslag op de rechten van deze schuldeisers, waardoor deze overeenkomstig art. 53 WCO niet kunnen deelnemen aan de stemming. De opmerkelijk voordeligere behandeling van bepaalde schuldeisers vindt slechts een verklaring in het feit dat deze op een of andere wijze verbonden zijn met de schuldenaar. Een dergelijk onredelijke en ongemotiveerde differentiatie tussen de schuldeisers druist in tegen de goede trouw.

Kh. Tongeren 23 april 2012, RW 2012-13, afl. 7, 266 (PAUL VANASSCHE)

Overeenkomstig art. 55 WCO kan de rechtbank van koophandel de homologatie van een reorganisatieplan slechts weigeren wanneer de pleegvormen door deze wet opgelegd niet werden nageleefd of indien het plan een schending van de openbare orde vormt. De goedkeuring van het reorganisatieplan maakt een partijbeslissing uit. De rechtbank mag de opportuniteit van de genomen beslissing niet beoordelen of eigen inzichten in de plaats stellen, maar mag enkel nagaan of het plan niet kennelijk onredelijk blijkt te zijn, d.w.z. dat hierover tussen redelijke mensen geen betwisting kan bestaan. De grondslag hiervoor is het vereiste van de goede trouw in het rechtsverkeer, dat de openbare orde raakt.

De kwijtschelding van schulden in een reorganisatieplan houdt als zodanig geen concurrentievervalsing in. Hierbij moet verwezen worden naar de relevante markt. Een aanzienlijke kwijtschelding van schulden ten aanzien van een onderneming die een dominante plaats inneemt op deze relevante markt en onder de kostprijs werkt, kan een invloed hebben op de concurrentiepositie van deze onderneming.

Een reorganisatieplan dat een vennootschapsconstructie bestendigt die (al dan niet zo bedoeld) tot gevolg heeft dat alle passiva worden gecentraliseerd in een vennootschap en alle activa in andere, verbonden, vennootschappen, is strijdig met de openbare orde en kan niet bestendigd worden.

Antwerpen 5 april 2012, A.R. 2011/AR/3375, niet-gepubliceerd (CAROLINE DRESSEN)

Enkel een inbreuk op de pleegvormen of de openbare orde kan een weigering van de homologatie van een reorganisatieplan verantwoorden. Onder pleegvormen wordt niet begrepen de foutieve vermelding van het bedrag van een schuldvordering.

Wanneer voldaan is aan de wettelijke voorwaarden tot opening van de procedure tot gerechtelijke reorganisatie, wordt de procedure geopend en krijgt dit vonnis, indien niet aangevochten, gezag van gewijsde. Uit de opening van de procedure vloeien alle wettelijke gevolgen en mogelijkheden voort. Dit houdt onder andere artikel 30 e.v. W.C.O. in, wat een verregaande bescherming van de schuldenaar voorop stelt en artikel 49 W.C.O., dat de mogelijkheid tot gedifferentieerde regeling van verschillende schuldeisers, indien dit redelijk verantwoord is, mogelijk maakt.

Luik 28 juni 2012, A.R. 2012/RO/5, niet-gepubliceerd (NATHALIE HEYDE)

Overeenkomstig art. 49 WCO kan het reorganisatieplan voorzien in een gedifferentieerde regeling voor bepaalde categorieën van schuldvorderingen, onder meer op grond van de omvang of van de aard ervan. Deze differentiatie dient redelijk verantwoord te zijn.

De homologatie van het reorganisatieplan kan slechts geweigerd worden in geval van niet naleving van de pleegvormen door deze wet opgelegd of wegens schending van de openbare orde. Ze kan niet aan enige voorwaarde onderworpen worden die niet in het plan vervat is, noch er enige wijziging in aanbrengen.

Het reorganisatieplan kan in de opschorting voorzien van de uitoefening van de bestaande rechten van de buitengewone schuldeisers in de opschorting, voor een duur die vierentwintig maanden niet mag overschrijden vanaf het neerleggen van het verzoekschrift. Deze duur kan verlengd worden voor een termijn van maximum twaalf maanden. Behoudens hun individuele toestemming of een minnelijk akkoord gesloten overeenkomstig artikel 15 WCO of 43 wco, waarvan een kopie is gevoegd bij het plan op het ogenblik van de neerlegging op de griffie, mag het plan geen enkele andere maatregel bevatten die de rechten van die schuldeisers aantast.

Gent 30 juli 2012, A.R. 2012/AR/1835, niet gepubliceerd (GLENN HEIRMAN)

De rechtbank kan de homologatie van het reorganisatieplan enkel weigeren in geval van niet-naleving van de pleegvormen van de WCO of wegens schending van de openbare orde. *In casu* deelt het reorganisatieplan de schuldeisers in cijfermatige categorieën in, waarbij de kleinste schuldeisers volledig worden uitbetaald en de grootste schuldeisers slechts voor een klein(er) gedeelte. Bovendien voorziet het reorganisatieplan in een specifieke regeling voor de zaakvoerders: hun schuldvordering ten opzichte van de vennootschap wordt voor het grootste gedeelte omgezet in aandelen.

Het hof homologeert het reorganisatieplan en geeft hierbij aan dat de openbare orde niet is geschonden: men oordeelt dat de indeling in cijfermatige categorieën niet onredelijk is en dat de zaakvoerders niet worden bevoordeeld, aangezien zij reeds de enige aandeelhouders waren.

Gent 10 september 2012, AR 2012/AR/501, niet-gepubliceerd (JEF DUPONT)

Overeenkomstig art. 53 W.C.O. kunnen enkel die schuldeisers deelnemen aan de stemming over het reorganisatieplan op wiens rechten het plan een "weerslag" heeft. Het begrip "weerslag" dient ruim geïnterpreteerd te worden en omvat alle maatregelen waarin een plan kan voorzien zoals een opschortende termijn, een schuldvermindering of elke andere wijziging van de schuldvordering. De rechter kan niet ambtshalve een schuldeiser uit de stemming weren wanneer deze schuldeiser is opgenomen op de lijst van schuldeisers en de opname op deze lijst door geen enkele schuldeiser werd betwist. De rechter heeft niet de bevoegdheid om de schuldeiser voor een kleiner bedrag te laten meestemmen dan het bedrag waarvoor hij in de lijst van schuldeisers werd opgenomen, en voor zover de opname op deze lijst door geen enkele belanghebbende werd betwist op grond van art. 46 W.C.O. Indien een schuldeiser zijn schuldvordering als één geheel beschouwt en ook steeds als één geheel naar voor heeft gebracht, dan moet hij voor dit volledige bedrag kunnen deelnemen aan de stemming.

De beoordeling van de schuldeisers over het reorganisatieplan is een partijbeslissing, waarop de rechter slechts een marginale toetsing mag uitvoeren. Een manifest arbitraire behandeling van bepaalde groepen schuldeisers kan opgeworpen worden in het kader van de openbare orde, omdat het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel van openbare orde is en de horizontale werking ervan in private relaties wordt erkend.

2.5 OVERDRACHT ONDER GERECHTELIJK GEZAG

Kh. Mechelen 30 januari 2012, TBH 2012, 519-521 (ANNE KUTZ)

Een bod van de enige kandidaat-koper bij de gerechtelijke reorganisatie door overdracht onder gerechtelijk gezag kan niet worden aanvaard, indien het bod zo laag is dat het in wanverhouding staat t.o.v. de waarde van de over te nemen activa. Een overdracht onder gerechtelijk gezag mag niet minder voordelig uitvallen voor de schuldeisers dan een faillissementsscenario en de verkoop van de activa.

De rechtbank kan de opschorting enkel verlengen op verzoek van de schuldenaar en op verslag van de gedelegeerd rechter. Een verzoek van een vrijwillig tussenkomende partij tot verlenging van de opschortingstermijn is bijgevolg onontvankelijk. Het verzoek tot verlenging van de termijn is bovendien ongegrond, wanneer een verlenging niet in het belang van de schuldeisers zou zijn.

Kh. Nijvel 25 juni 2012, JLMB 2012, afl. 29, 1401-1404 (HELENE WILLEMEN)

Zowel de gerechtsmandataris (bij de onderhandeling) als de rechtbank (bij de machtiging), moeten een afweging maken tussen het behoud van de continuïteit van de onderneming enerzijds en de belangen van de schuldeisers anderzijds. De gerechtsmandataris waakt bij voorrang over het behoud van het geheel of een gedeelte van de activiteit van de onderneming, rekening houdend met de rechten van de schuldeisers. Bij vergelijkbare offertes geeft hij de voorkeur aan de offerte die het behoud van de werkgelegenheid garandeert door een onderhandelend sociaal akkoord. De rechtbank kan de gerechtsmandataris enkel machtiging verlenen wanneer ze vaststelt dat de belangen van de schuldeisers voldoende zijn beschermd. De rechter moet in redelijkheid een afweging maken tussen de verschillende belangen. Enkel wanneer de rechtbank tot het besluit komt dat er geen kennelijke aantasting is van de rechten van de schuldeisers, kan ze een minder voordelig bod machtigen. Indien de rechtbank van mening is dat de aantasting van

de rechten van de schuldeisers niet te verantwoorden valt, kan de rechtbank de machtiging niet verlenen.

III. BESLAG EN COLLECTIEVE SCHULDENREGELING

3.1 BESLAG

Cass. 9 februari 2012, A.R. C.11.0486.N/1, www.juridat.be (WOUTER IMPENS)

Omwille van het specifieke karakter van zeeschepen, wijkt het regime van conservatoir beslag op zeeschepen af van het gemeen recht. Dit regime wordt bepaald door het Verdrag scheepsbeslag van 10 mei 1952 en de artikelen 1467 t.e.m. 1480 uit het Gerechtelijk wetboek. De samenlezing van art. 3, 1° van het Verdrag scheepsbeslag van 10 mei 1952 en het daarmee overeenstemmende art. 1469 §1 Ger.W. en art. 9 van het Verdrag scheepsbeslag, verlenen de schuldeiser geen voorrecht of volgrecht. Na een eigendomsoverdracht kan geen beslag (meer) worden gelegd op een schip, tenzij men als hypothecaire of bevoorrechte schuldeiser over een volgrecht daartoe beschikt. Daarenboven moet de nieuwe eigenaar, die zich beroept op de eigendomsoverdracht, kunnen aantonen, dat de eigendomsoverdracht tegenstelbaar is aan de beslaglegger. Artikels 89 en 94 §1, 6° WIPR bepalen dienaangaande dat de tegenstelbaarheid van de overdracht wordt bepaald door de vlaggestaat van het schip. Art. 6 2° lid van het Verdrag scheepsbeslag bepaalt dat de formaliteiten van het beslag bepaald worden door het recht van de staat waar het beslag heeft plaatsgevonden.

Art. 1472 Ger. W. regelt de inschrijving van het beslageexploot bij de Scheepshypotheekbewaring te Antwerpen, hetgeen de tegenstelbaarheid van het beslag ten aanzien van derden met zich meebrengt. Wanneer de vlaggestaat verschilt van de staat waar het beslag werd gelegd, kunnen de nieuwe eigenaars zich niet schuilen achter de niet-naleving van de procedure zoals deze in de vlaggestaat gevoerd wordt.

3.2 COLLECTIEVE SCHULDENREGELING

Arb.H. Brussel 5 december 2011, A.R. Nr. 2011/AB/00184, niet-gepubliceerd (DIETER VAN EYCK)

In het kader van een minnelijke aanzuiveringsregeling ex. art. 1675/10 Ger.W. wordt er een aanzuiveringsplan opgesteld door de schuldbemiddelaar, met het oog op het herstel van de financiële toestand van de schuldenaar, zoals bedoeld in art. 1675/3 Ger.W. Schuldeisers hebben het recht om het voorgestelde aanzuiveringsplan af te wijzen. Desalniettemin zijn schuldeisers bij het uitoefenen van dit recht gebonden door de figuur van rechtsmisbruik.

Wanneer er rechtsmisbruik wordt vastgesteld door de rechtbank, legt deze als sanctie de normale uitoefening van het recht op. Indien er sprake is van rechtsmisbruik bij een minnelijke aanzuiveringregeling, kan de rechter het aanzuiveringsplan homologeren, ondanks de weigering van de schuldeiser.

Arb.H. Luik 17 februari 2012, *Revue du Notariat Belge* 2012, 438 (ALEXANDER VAN GESTEL)

De loop van de interesten is opgeschort, zowel ten opzichte van de boedel van de schuldeisers als ten aanzien van de schuldenaar, onder voorbehoud van de bepalingen van hetzij de minnelijke, hetzij de gerechtelijke aanzuiveringsregeling.

Het voorrangrecht van de hypothecaire schuldeiser heeft betrekking op zijn schuldvordering voorafgaand aan de beschikking van toelaatbaarheid, d.i. het kapitaal en de vervallen interesten op de dag van de beschikking.

In kader van een collectieve schuldenregeling kan de verkoop uit de hand op verschillende momenten plaatsvinden. *In casu* gaat het om de hypothese waar tot de verkoop wordt overgegaan om het passief aan te zuiveren volgens het gehomologeerde plan van minnelijke aanzuivering. Hoewel in principe de verkoop van een woning een onderdeel kan vormen van het voorstel tot minnelijke regeling, heeft deze optie het nadeel dat het de uitwerking van een minnelijk voorstel bemoeilijkt, precies omdat de opbrengst een aleatoir karakter heeft en deze opbrengst determinerend is voor het uitwerken van een voorstel. De schuldbemiddelaar zal in het voorstel de modaliteiten van de verkoop voldoende precies moeten regelen. In het bijzonder zal moeten worden bepaald of de hypothecaire of op het onroerend goed bijzonder bevoorrechte schuldeisers ook de interest, vervallen na de toelaatbaarverklaring, zullen kunnen recupereren uit de opbrengst van de verkoop, vermits zij in principe ingevolge vaststaande cassatierechtspraak, geen aanspraak kunnen maken op deze interesten.

Omwille van het primordiale belang voor het behoud van de menselijke waardigheid dat de huisvesting met zich mee brengt, dienen de hiervoor noodzakelijke schulden prioritair te worden afbetaald.

Arb.H. Luik 24 februari 2012, *Revue du Notariat Belge* 2012, 430 (MINA HOTAK)

De aard en de herkomst van de schulden zijn irrelevant voor het toepassingsgebied van de collectieve schuldenregeling. Hierop bestaat evenwel één uitzondering: de schuldenaar mag zijn onvermogen niet kennelijk hebben bewerkstelligd om zo uitstel van betaling te verkrijgen of om zijn schulden te ontlopen.

Een natuurlijk persoon, die door tegenslag, ongeluk of verkeerde inschatting zijn betalingsverplichtingen niet meer kan nakomen wordt op zich niet uitgesloten van de collectieve schuldenregeling. Hij moet wel te goeder trouw zijn, wat impliceert dat hij zijn onvermogen niet opzettelijk heeft gecreëerd. Voor de interpretatie van het opzettelijk organiseren van het onvermogen kan aansluiting gezocht worden bij artikel 490*bis* van het Strafwetboek. Dit artikel voorziet in een straf voor personen die zich op een slinkse wijze van hun betalingsverplichtingen willen onttrekken. De toegang tot de procedure van collectieve schuldenregeling moet worden ontzegd aan een schuldenaar die zich hieraan schuldig heeft gemaakt.

Arb.H. Brussel 5 maart 2012, A.R. nr. 2010/AB/1172, www.juridat.be, (LAURA SERVATY)

De toelating tot de collectieve schuldenregeling veronderstelt een structureel onevenwicht tussen de schulden en de gewone inkomsten van de schuldenaar. De globale schuldenlast moet de mogelijkheid om zijn verbintenissen na te komen, overtreffen. Het feit dat de schuldenaar uit de verdeling van de huwelijksgemeenschap een nog onbepaald bedrag, op een onbepaald tijdstip in de toekomst kan verkrijgen, is niet van aard om dit structureel onevenwicht op te heffen.

Arb.H. Brussel 2 april 2012, A.R. 2009/AB/52096, www.stradalex.com, (PIETER DEBIE)

Art. 1675/7 §2 tweede lid Ger.W. verhindert niet dat het verderzetten van de gedwongen verkoop van een onroerend goed onder bepaalde voorwaarden willekeurig dan wel abusief bevonden kan worden. Wanneer een hypothecaire schuldeiser vanwege de schuldbemiddelaar een grotere betaling heeft ontvangen dan waarvoor hij aangifte van schuldvordering heeft gedaan, en daarenboven de gedwongen verkoop van het onroerend goed de schuldenaar zijn aflossingscapaciteiten voor zijn overige schulden zou verminderen, is er sprake van rechtsmisbruik door de hypothecaire schuldeiser bij de uitoefening van het recht op voortzetting van de gedwongen verkoop van het onroerend goed.

Arb. Hoei 17 april 2012, A.R. F-20120417-12 12/65/B, www.juridat.be, (LAETITA SNOEKS)

De aard van de schulden is in beginsel niet relevant voor de beoordeling over opening van de procedure van collectieve schuldenregeling. Een persoon wiens schulden enkel bestaan uit strafrechtelijke boetes en schadevergoedingen toegekend aan de burgerlijke partijen kan echter niet toegelaten worden tot de collectieve schuldenregeling wegens gebrek aan procedurele goede trouw.

Beroep doen op de collectieve schuldenregeling in voornoemde omstandigheden maakt rechtsmisbruik uit. Het verzoek kan niet worden ingewilligd omdat op deze wijze fundamenteel afbreuk wordt gedaan aan de efficiëntie van het strafrecht, wat in strijd wordt geacht met de openbare orde.

Arb.H. Brussel 7 mei 2012, A.R. nr. 2012/AB/254 en Arb.H. Brussel 4 juli 2012, A.R. 2012/AB/177, www.juridat.be (MARIJKE FROSCH)

In het raam van de collectieve schuldenregeling, moet de verzoeker reeds bij aanvraag voldoen aan de procedurele goede trouw. Dit betekent dat, onverminderd de betaling van het leefgeld, het volledige saldo bestemd dient te worden voor de schuldeisers volgens het aanzuiveringsplan en dat men tijdens de procedure geen bijkomende schulden mag maken. Wanneer de verzoeker reeds bij aanvraag de kennelijke intentie heeft om nieuwe schulden te maken, ontbreekt deze procedurele goede trouw.

Wanneer men eenmaal toegelaten is tot de procedure zal de schuldenaar volledig transparant moeten zijn ten aanzien van zijn vermogen. De schuldenaar zelf zal aan de schuldbemiddelaar de nodige informatie moeten geven. Wanneer de betrokkene deze verplichting niet nakomt en de schuldbemiddelaar het noodzakelijke moet vernemen van derden, kan de schuldbemiddeling worden herroepen op basis van art. 1675/15 §1, 2° Ger. W. Om te kunnen herroepen op basis van het bewerkstelligen van zijn onvermogen, dan wel het bewust afleggen van valse verklaringen is een intentioneel element vereist.

IV. ZEKERHEDEN EN INSOLVENTIERECHT

Gent 19 maart 2012, TGR 2012, 189 (INGE VAN DE PLAS)

De eigendom van een levensverzekering overgedragen aan een schuldeiser als zekerheid voor de schulden van een vennootschap, bevindt zich uitsluitend in het vermogen van de schuldeiser. De houder van de fiduciaire eigendom zal gerechtigd zijn om deze gelden te innen bij overlijden van de overdrager. In de verhouding tussen de overdrager en de fiduciaire eigenaar zal er geen conversie van de fiduciaire eigendom plaatsvinden, waardoor de nalatenschap van de overdrager niet kan worden beschouwd als zakelijke borg. Doordat de nalatenschap niet wordt gezien als zakelijke borg, kan deze op geen enkele manier gesubrogeerd worden in de rechten van de fiduciaire eigenaar in het daaropvolgend faillissement van de vennootschap.

Cass. 3 mei 2012, A.R. C.11.0340.N, TBO 2012, 205 (LAWRENCE DE BRUYNE)

Bij de ontbinding van een huurovereenkomst is de huurder verplicht tot teruggave van het gehuurde goed. Wanneer de huurder deze verplichting niet nakomt, kan de rechter hem veroordelen tot het betalen van een bezettingsvergoeding voor elke supplementaire dag dat de huurder het gehuurde goed blijft gebruiken. De bezettingsvergoeding vormt een schadevergoeding voor de wanprestatie van de huurder. De vordering tot het betalen van die bezettingsvergoeding betreft de uitvoering van de huur, aangezien zij haar oorsprong vindt in de niet-nakoming door de huurder van zijn verplichtingen. Deze vordering is bijgevolg bevoorrecht op grond van art. 20, 1° lid 4 Hyp.W.

Cass. 4 juni 2012, A.R. C.10.0208, www.juridat.be (LAURIE PEER)

De subrogatie in de rechten van de benadeelde heeft tot gevolg dat de indeplaatsgestelde de vordering van de benadeelde uitoefent met al haar kenmerken en toebehoren, met inbegrip van de verjaringstermijn van de rechtstreekse vordering tegen de aansprakelijkheidsverzekeraar.

Arb.H. Brussel 14 juni 2012, A.R. 2011/AB/972, niet-gepubliceerd (MATHIAS DE DAELE)

In beginsel geldt er een principiële verbod van wettelijke schuldvergelijking tussen schuldvorderingen ontstaan vóór en na een faillissement. Dit sluit wettelijke schuldvergelijking uit tussen schuldvorderingen van de RSZ tot betaling van werkgeversbijdragen in het statuut van de werknemers vóór het faillissement en de schuldvordering van de gefailleerde-werkgever tot terugbetaling op grond van een administratieve vernietigingsbeslissing. Deze laatste schuldvordering ontstaat op het ogenblik van de administratieve vernietigingsbeslissing van de RSZ tot onderwerping van het werknemersstatuut genomen na faillissement. Verder wordt samenhang uitgesloten aangezien de wederzijdse vorderingen geen betrekking hebben op dezelfde personen, noch op dezelfde periodes van onderwerping.

Brussel 26 juni 2012, A.R. 2011/AR/2246, www.juridat.be (DANIELLE DU FOSSÉ)

Een normaal redelijke persoon zou in gelijkaardige omstandigheden en na kennisname van de duidelijke inhoud van de akten - wat appellanten niet betwisten - niet hebben gedwaald omtrent het voorwerp van de hypotheek. Op elke contractant rust de verplichting om voldoende informatie in te winnen; doet hij dat niet, dan is zijn dwaling niet verschoonbaar.

De enige omstandigheid dat een bouwproject mislukt en dat de bank tot uitvoerend beslag overgaat van de in hypotheek gegeven goederen, volstaat niet om een gebrek aan te tonen in de informatie- en voorlichtingsplicht van de instrumenterende notaris.

Cass. 5 oktober 2012, A.R. C.12.0073.N, www.juridat.be (MAXIME TERNEU)

Bij (wettelijke) schuldvergelijking met een gecedeerde vordering speelt kennisgeving of erkenning een cruciale rol. Zo kan, volgens artikel 1295 B.W., de schuldvergelijking niet meer plaatsvinden na de kennisgeving of erkenning van de cessie, vanaf datzelfde ogenblik kan de cessionaris succesvol de overdracht inroepen tegen de gecedeerde schuldenaar op basis van artikel 1690 §1, tweede lid B.W..

Volgens artikel 14 §1 van de wet financiële zekerheden, dewelke niet beperkt is tot gevallen van samenloop, kan een schuldvergelijking een cessie echter wel overleven indien er een geldige nettingovereenkomst is tot stand gekomen. Kennisgeving of erkenning speelt bij conventionele schuldvergelijking dus een minder voorname rol.

Een nettingovereenkomst is echter niet tegenwerpelijk aan de cessionaris indien de gecedeerde schuldenaar kennis had van de overdracht van de schuldvordering, volgens het Hof is de gecedeerde schuldenaar in dat geval niet te goede trouw, zoals vereist in artikel 1691, tweede lid B.W., waardoor hij zich niet kan beroepen op de conventionele schuldvergelijking.

V. INTERNATIONAAL INSOLVENTIERECHT

Europees Hof van Justitie 17 november 2011, A.R. C-112/10 en Cass. 10 mei 2012, A.R. C.08.0596.N, www.juridat.be (TATJANA VERCAUTEREN)

Een zelfstandige territoriale insolventieprocedure kan geopend worden wanneer de opening van een insolventieprocedure niet verkregen kan worden in de lidstaat waar het centrum van de voornaamste belangen gelegen is in verband met de voorwaarden die gesteld worden in de wetgeving van deze lidstaat, of wanneer de opening van een territoriale procedure is aangevraagd door een schuldeiser die zijn woonplaats, zetel of gebruikelijke verblijfplaats heeft in een lidstaat waarvan op het grondgebied een betrokken vestiging is gelegen of wiens vordering het resultaat is van een uit de exploitatie van de vestiging voortvloeiende verplichting.

Artikel 6 van de Faillissementswet bepaalt dat de faillietverklaring bij vonnis van de rechtbank van koophandel geschiedt o.a. op dagvaarding van het Openbaar Ministerie.

De onmogelijkheid om de hoofdprocedure te openen op grond van artikel 3, lid 4, a) Insolventieverordening kan niet voortkomen uit het loutere feit dat het Belgische Openbaar Ministerie niet bevoegd is tot het openen van een hoofdprocedure in een andere lidstaat waar het centrum van voornaamste belangen gelegen is.

Het Belgische Openbaar Ministerie kan ook niet als schuldeiser worden beschouwd in de zin van artikel 3, lid 4, b) Insolventieverordening, daar het geen eigen vordering heeft ten aanzien van de insolvente onderneming en niet namens en voor rekening van de schuldeisers handelt.

Europees Hof van Justitie 19 april 2012, A.R. C-213/10 (KELLY MATTHYSSENS)

Artikel 1, lid 1, van verordening nr. 44/2001 van de Raad van 22 december 2000 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, moet aldus worden uitgelegd dat de vordering die door een verzoeker tegen een derde wordt ingesteld op basis van een door de curator in een insolventieprocedure gecedeerde vordering, met als voorwerp het recht om de nietigheid van handelingen in te roepen dat die curator heeft krachtens de op die procedure toepasselijke nationale wettelijke regeling, onder het begrip burgerlijke en handelszaken in de zin van die bepaling valt.

Europees Hof van Justitie 5 juli 2012, A.R. C-527/10 (FEMKE VAN MECHELEN)

Artikel 5, lid 1, van verordening nr. 1346/2000 van de Raad van 29 mei 2000 betreffende insolventieprocedures dient aldus te worden uitgelegd dat deze bepaling van toepassing is op insolventieprocedures die zijn ingeleid voordat de Republiek Hongarije tot de Europese Unie is toegetreden, ingeval de goederen van de schuldenaar waarop het betrokken zakelijke recht betrekking had, zich op 1 mei 2004 op het grondgebied van deze Staat bevonden, hetgeen de verwijzende rechter dient te verifiëren.